

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4466/2019
04.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радојле Перишић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Стевановић, адвокат из ..., ВВ са ... и ГГ са ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1871/19 од 06.05.2019. године, у седници одржаној 04.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1871/19 од 06.05.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу П 1471/17 од 08.10.2018. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба, због непостојања правног интереса. Ставом другим изреке, одбачен је предлог за одређивање привремене мере да се туженом ББ забрани предузимање било какве радње и поступака на отуђењу непокретности - једног апартмана постојећег на кп.бр. ... КО ..., површине 65 м², који се састоји од једне кухиње, трпезарије, једног ходника, једне котларнице, две собе и два купатила и кп.бр. ... КО ... и део породичне стамбене зграде постојеће на тој парцели, због непостојања правног интереса. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом ББ на име трошкова поступка плати 156.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1871/19 од 06.05.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У

поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ГГ је ћерка тужиоца, а тужена ВВ бивша супруга тужиоца. Тужилац и тужена ВВ су, као продавци са туженим ББ, као купцем 24.10.2008. године закључили уговор о купопродаји непокретности - апартмана површине 65 м² са правом коришћења 1/11 дела на кп.бр. ... КО ..., на коме су потписи оверени од стране суда. Из наведеног уговора следи да је била уговорена купопродајна цена од 80.000 евра у динарској противвредности, а у уговору је констатовано да су продавци на име купопродајне цене примили 70.000 евра даном закључења и овере уговора и да је купац уведен у посед. Правноснажном пресудом Општинског суда у Чајетини П 99/09 од 17.11.2009. године усвојен је захтев ББ, раскинут напред наведени уговор о купопродаји закључен 24.10.2008. године и обавезани су АА и ВВ да солидарно ББ исплате 70.000 евра и накнаде материјалну штету због неизвршења уговора, док је ББ обавезан да непокретност која је била предмет уговора преда у државину и својину АА и ВВ. Из образложења наведене пресуде следи да је уговор раскинут јер продавци нису извршили обавезу преузету чланом 6. уговора, да најкасније до 15.03.2009. године легализују стамбени објекат у коме се налази апартман, који је био предмет уговора. С обзиром да АА и ВВ нису добровољно извршили обавезу утврђену напред наведеном правноснажном пресудом, ББ је поднео предлог за принудно извршење Основном суду у Ужицу, а као средство извршења предложена је продаја непокретности извршног дужника АА, уписана у лист непокретности бр. ... КО ... Закључком о додели И 4/12 од 14.02.2013. године и закључком о предаји од 05.03.2013. године извршном повериоцу ББ су додељене, а затим предате у својину и на коришћење непокретности власништво извршног дужника АА и то породична стамбена зграда изграђена на кп.бр. ... КО ..., зграда број ..., спратности приземље плус поткровље, нето површине објекта 189,21 м², са правом коришћења исте парцеле у делу од 9/20 идеалних делова за укупан износ потраживања од 5.869.326,00 динара, а што представља 30% од утврђене вредности непокретности, јер на другом рочишту за јавну продају није било заинтересованих трећих лица за куповину предметне непокретности. Тужилац је Основном суду у Ужицу поднео тужбу против ВВ са захтевом да му надокнади половину од исплаћеног износа у извршном поступку, у ком поступку је донета правноснажна пресуда којом је усвојен захтев АА и обавезана ВВ да му исплати 2.934.663,00 динара.

Тужилац тужбом тражи да се утврди ништавост уговора о купопродаји непокретности који је заједно са туженом ВВ у својству продавца закључио 24.10.2008. године са туженим ББ, као купцем, са образложењем да га у својству продавца није закључила тужена ГГ иако је била сувласник апартмана и сукорисник парцеле, који су били предмет продаје, а да тужена ВВ према поравнању закљученим пред Општинским судом у Чајетини 27.10.1999. године није имала стварно право на непокретностима које су биле предмет уговора о купопродаји.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе са захтевом да се утврди ништавост спорног уговора о купопродаји који је између странака закључен 24.10.2008. године.

Тужилац је поднео тужбу за утврђење ништавости уговора о купопродаји од 24.10.2008. године, који је међу странкама раскинут правноснажном пресудом Општинског суда у Чајетини П 99/09 од 17.11.2009. године. Ради се о тужби за утврђење (декларативна тужба), код које закон (члан 194. став 2. ЗПП и члан 109. став 1. Закона о облигационим односима), ограничава могућност подношења овакве тужбе и вођење поступка по њој, постојањем правног интереса за правноснажно утврђење. Тужба за утврђење може да се поднесе ако тужилац има правни интерес да суд утврди постојање, односно непостојање неког спорног права или правног односа, пре доспелости захтева за чинидбу из истог односа или истинитост односно неистинитост неке исправе, или ако тужилац има неки други правни интерес. Правни интерес постоји када се правни положај тужиоца показује као неизванстан у односу према туженом, а отклањање ове неизвесности оправданом, али и право или правни однос који више не постоји може бити предмет утврђења, ако је његово раније постојање основ неког захтева у садашњости. Код утврђеног је да спорни уговор о купопродаји раскинут правноснажном пресудом Општинског суда у Чајетини од 17.11.2009. године, због неизвршења уговорних обавеза од стране тужиоца и тужене ВВ, која пресуда је извршена принудним путем, па како се тужбом тражи утврђење ништавости спорног уговора и када се имају у виду разлози са којих се тражи ништавост спорног уговора о купопродаји и како тужилац ни у тужби ни током поступка није јасно образложио које је то његово право повређено да би морао да се заштити утврђењем ништавости спорног уговора о купопродаји, то Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно такву тужбу одбацили, због недостатка правног интереса.

Са напред наведених разлога не могу се прихватити наводи ревизије тужиоца да је побијано решење донето погрешном применом материјалног права.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић